

«Αγγελική»

Η «Αγγελική» δεν είναι ακόμα ένα έργο για τη Μικρασιατική καταστροφή. Γενικά, δεν είναι «ακόμα ένα έργο». Είναι μια παράσταση στην οποία η επιλεγμένη από τη δημιουργική ομάδα θεατρική γλώσσα ταιριάζει απόλυτα με το ιδιόμορφο κείμενο. Όταν η αναμφισβήτητη ποιότητα της δουλειάς των ηθοποιών μάς έκανε δεκτικούς στη μανιέρα τους, κι όταν συλλάβαμε την ιδιαιτερότητα του κειμένου, απαγκιστρωθήκαμε από τα σχετικά με τη θεματολογία στερεότυπα, αντιληφθήκαμε τη φόρμουλα παντρέματος της υποκριτικής τεχνικής με το περιεχόμενο και επικοινωνήσαμε με τους ηθοποιούς με τους προτεινόμενους κώδικες.

Η παράσταση του Fly Theatre βασίζεται σε αυθεντικό κείμενο αναμνήσεων της Αγγελικής Ματθαίου, η οποία, έξι χρονών το 1922, βίωσε όλες τις τραγικές πτυχές της Μικρασιαστικής καταστροφής, ορφάνεψε, εκτοπίστηκε, πείνασε, πόνεσε, κινδύνεψε και συνάντησε όλων των λογίων ανθρώπους και συμπεριφορές κατά τη διαδρομή της από τη Σμύρνη στην Αθήνα και μετά στην Κρήτη. Η Αγγελική Ματθαίου έχει διανύσει και άλλη πορεία, μια ολόκληρη ζωή, καθώς γράφει τη μαρτυρία της σε μεγάλη ηλικία, όμως τα όσα έχουν δει τα παιδικά της μάτια είναι τόσο έντονα, που τη μεταμορφώνουν σ' αυτό που ήταν κάποτε, σε φοβισμένο και γλυκό παιδί. Στο κείμενο μιλά η Αγγελικούλα, όλα όσα εξιστορούνται είναι ιδωμένα με παιδικά μάτια. (Σε μια παρένθεση θα αναφέρω την αφήγηση της Εβραίας Χάννας Μείρι, την οποία συνάντησα πριν από λίγες εβδομάδες. Γεννημένη το 1941, διένυσε τον δρόμο από το γκέτο του Λβοβ στο ορφανοτροφείο του Ισραήλ και οι παιδικές της μνήμες συγκράτησαν μια εικόνα ζωγραφισμένη μόνο με τα χρώματα των συναισθημάτων). Οι μεταπτώσεις των διαθέσεων, η υποκειμενική αντιμετώπιση της

πραγματικότητας, χωρίς γενικεύσεις, χωρίς αποστασιοποιήσεις, η έντονα βιωμένη μοναξιά της ορφάνιας, η τάση να συνδέεται με ανθρώπους που της δείχνουν έστω και λίγη καλοσύνη, ακόμα και η επίμονη επανάληψη του ονόματος, του πατρώνυμου, του τόπου καταγωγής, ως ξόρκι μπροστά στην αφάνεια –αυτά είναι τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του κειμένου.

Αυτά είναι που δικαιολογούν τις φορμαλιστικές επιλογές των σκηνοθετών-εκτελεστών Κατερίνας Δαμβόγλου και Ρόμπιν Μπιρ και του συμπρωταγωνιστή τους Νεκτάριου Θεοδώρου. Η αισθητική της παράστασης γεννήθηκε στη διασταύρωση της τραγωδίας και των κόμικς. Οι εναλλαγές των στοιχείων του παιχνιδιού με νότες υψηλής τραγικότητας ήταν μια τολμηρή επιλογή των δημιουργών, η οποία αποδείχτηκε εύστοχη, με απόδειξη της εύστοχίας τη συναισθηματική ανταπόκριση του κοινού. Η χρήση της τεχνικής του σωματικού θεάτρου από τους τρεις ηθοποιούς ήταν εντυπωσιακή στην ακρίβεια και στην εκφραστικότητά της. Τα σώματα ζωγράφιζαν τον κόσμο συμπληρώνοντας τον λόγο. Τα πρόσωπα της αφηγούμενης ιστορίας εμφανίζονταν με μια έκφραση προσώπου, μια στάση του σώματος, και εξαφανίζονταν πάλι σε μια ρέουσα αφήγηση. Αντικείμενα, φύση, δράση, όλα ειδώθηκαν και ειπώθηκαν σε μια αδιάκοπη κίνηση. Λεκόκ, «tout bouge», ποιητικό σώμα, αποτελεσματική εφαρμογή θεωρίας. Η τραγική κορύφωση με με το τραγούδι της Κατερίνας Δαμβόγλου στο τέλος δείχνει ότι η διαδρομή που είχε επιλεγεί από την ομάδα οδήγησε στο ζητούμενο αποτέλεσμα.

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ NONA
ΜΟΛΕΣΚΗ